

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Lutherus antiquarum haereseon renovator.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Ecclesia perniciem, furens rueret, complures aceruatim libros, non modo nouarum, sed etiam à sacris Conciliis olim condemnatarum hæresum plenos: nec solum Latino, verum etiam, ut facilius vulgus peruerteret, Alemánico sermone à se compositos, vel saltem suo nomine editos, fere quotidie diuulgaret.

III. In quibus (bone Deus) obseruatum ab Ecclesia iam tot sæculis, septem Sacramentorum numerum, ordinem, usum dissipat, confundit, deturpat: inuiolatas Matrimonij leges miris modis & diffime inficit; Extremam Vñtionem cum VViclepho fictionem dicit: Communicanda sacratissima Eucharistia ritum, ad damnata Bohemorum reuocat instituta. At, saluberrimam cõtaminatis peccato mentibus, confessionem primum ita inuoluit, ut confessionem eam è confessione fecerit, mox etiam magna in parte conuellit, postremo, adhuc peiora se de ea scripturum minatur. Vnde nonnulli iam, ut accepimus, quod vel auditu est intolerabile, sumpta hinc occasione, de confessionis instituto & modo caperint subdubitare. Alij mutilatam & truncam fecerint, Alij vero (proh seculus, & confiteri ipsi desisterint, & nequaquam esse confitendum publice asserere sint ausi. Porro sacerdotalem ordinem, & per quod sacrosantum Christi corpus sanguisque conficitur, diuinum illud munus clauisumque celsissimum potestatem non solum uilissimè pendit Lutherus, & Laicis puerisque, atque adeo faminis ipsis, communia facit; sed & eisdem Laicos, ad lauandas sibi in sacerdotum sanguine manus, incitat. Ipsum uero summum nostræ Religionis Sacerdotem, diuini Petri successorem, & uerum in terris Christi Vicarium, non nisi insamis & probrois nominat uerbis, & frequentissimis atque inauditis Inuectiuis contumelijs, & blasphemijs infectatur. Librum arbitrium prorsus nullum esse, sed omnia certa lege stare, ex Manichæi quidem & VViclephi pepu depromit, & tanquam irrefragabili argumento Ethnicorum Poetarum carminibus confirmat. Missæ uenerabile Sacramentum neque defunctis, neque uiuis alijs, quam soli celebranti suffragari scribit. Ieiuniorum & Orationum institutionem, & consuetudinem, ab Ecclesia obseruatam, inuertit & corrumpit. De purgatorio, & Animarum, qua in eo expiantur statu, de qua diuini sacrificij & ueniarum suffragijs, que à nobis fideles defuncti expectant, cum VValdensibus & VViclephistis contra Ecclesiam sentit: De Ecclesia uero ipsa militante, cum Pelagianis & Hussitis. At Sanctorum Patrum auctoritates & scripta, ab Ecclesia recepta, pro nihilo habet. Est ubi etiam saepe deridet, deuiumque illis cultum & deuotionem deterit & dimittit. Obedientiam, & Regimen omne prorsus tollit. Vnde populi ad defectum & rebellionem à suis, tam spiritua-

libus quam temporalibus Dominis faciendam, ad rapinas, caedes, incendia, cum magno ac manifesto Christiane Reipublice discrimine, prouocentur. Quinimo, quum uitam quandam solutam licentiosam, atque ab omni lege explicitam, & uere ferinam inducere conetur, ita ex lex homo, leges ipsas omnes damnat & contemnit, ut Decreta sanctorum Patrum & sacros Canones publico igni comburere non formidauerit, facturus peiora Ciuili iuri, si non magis sæculi gladium, quam Pontificis excommunicationes & censuras metuisset.

Iam uero sacrosanctis Concilijs palam contradicere, & pro suo arbitratu detrahere, non erubescit. E quibus potissimum Constantiense illud, quod cum perpetua Inchyta Germanica Nationis gloria, pacem & tranquillitatem dissidenti Ecclesia dedit: ita ubique mordet. & impuro sceleratoque ore laeras, ut in magnum ueruer salis Ecclesie dedecus & offendiculum, sed Germanica præsertim Nationis opprobrium & ignominiam, Concilium ipsum nunc pessime omnium errasse scribat, nunc Synagogam Sathana quique in eo conuenerant, & Ioannem Hussitam hæretarcham comburi iusserant. Sigismundum utique felicis recordationis Imperatorem, & Sacri Imperij Principes, Antichristum, & suos Apostolos, homicidasque & Pharisæos uocet. Quid, quod damnata in eodè Concilio omnia Ioannis Hussitica errata, Euangelica & Christiana esse, & se recipere, probaturumque profiteretur; Approbatos uero eiusdem Hussita articulos, nequaquam admittit. In tantamque prorupit mentis uesaniam, ut si semel Ioannes Hussita fuerit hæreticus, se plus decies hæreticum Martinus gloriatur: homo usque adeo nouarum rerum ac potius perditionis humana cupidus: ut nihil fere scripserit, vel saltem suo nomine diuulgauerit, cui non aliqua pestis, aliquis lethalis insit aculeus; præter illos libros, ne nominandos quidem, ob execrandam eorum materiam, ipsius tamen titulo editos, & ab eo cum reliquis ut suos agnitos, quorum singula uerba, singula uenena merito quis dicat. Et ne omnia, que innumerabilia sunt Lutheri errata, singulatim percescantur, tanquam si hic unus, non homo, sed Diabolus ipse, sub hominis specie, ad perniciem humani generis, assumpta Monachi cuculla, quam plurimorum hæreticorum damnatissimas hæreses, iam diu sepultas, in unam sententiam congesterit, & aliquas etiam nouissime de suo excogitauerit, sub simulata predicatione fidei, quam ad præcedendos suos dolos, tam saepe, tantoque opere obijcit. Fidem ueram prorsus destruit, sub libertatis, quam promittit, specie: Diaboli iugum & seruitutum inducit, & sub Euangelica professionis nomine, omnem Euan-

gelicam pacem & Charitatem, omnemque rerum ordinem, & pulcherrimam denique totius Ecclesiam faciem inuerrere, labefactare, & penitus pessumdare molitur.

IV. Quibus omnibus per Nos, & consilia nostra omnium Nationum nobis subditarum, sapius & diligenter attentus & consideratus, & praesertim in hac parte ab eodem Beatissimo Patre requisiti: absque insigni macula nostra, atque Orthodoxa Religionis iniuria & detrimento, rem tanti ponderis negligera nequaquam potuimus, ut etiam non debuimus neque uoluimus: Sed potius praecessorum nostrorum, Romanorum Imperatorum, uestigij insistentes, eorumque pro libertate Catholica & Apostolica Ecclesia perpetuo laudabilia facta, ac pias & sanctas, super puniendis & exterminandis haereticis, constitutiones obseruantes, conuocatis sapius ad praesentiam nostram propter hoc praecipue, Electoribus: nec non uniuersis sacri Romani Imperij Ordinibus & Statibus, in hoc Vormaciensi conuentu congregatis, de eorum omnium & singulorum unanimi consilio, matura deliberatione & consensu, in hanc tandem deuenimus sententiam & conclusionem, ut quamuis hominem, ita à Summo Pontifice & sede Apostolica condemnatum, & in sua obstinata perueritate obduratum, atque ab usu Catholica Ecclesia alienum, & Notorium haereticum audire, omni iure exceptum esset: tamen ad tollendam omnem cauillandi ansam (idque, quia nonnulli plerisque libris Martino ascriptos, ipsius esse apertissime inficiabantur) complures audiendum à Nobis prius hominem, quam in sum ad executionem Pontificij Decreti ulterius procedere, assueuerant, Martinum saepe dictum, missu ad ipsum, delicta opera, uno de Caueatoribus seu Praconibus & Heraldus nostris, sub libera hac ueniendi: & hinc recedendi saluo conductu, accessit iuberemus: Quod & factum fuit: Non ut nos de hoc negotio iudicaremus, aut cognosceremus (quum id dubio procul ad Romanum Pontificem, & Sedem Apostolicam pertineat.) neque ut res sacrosancta fidei nostra, nunc tandem, post tot saecula, per nouas altercationes, cum magno fidelium scandalo & perturbatione, a infidelium derisione, in controuersiam reuocari pateremur: Sed ut cum uigi & plurimorum ita petentium satisfactione, hominis animum percontantes, eum bonis monitionibus & suasionibus, ad rectam semitam (sifleri posset) reducere. Itaque Lutherum in nostra & sacri Imperij Electorum, Principum, Prelatorum, & Statuum praesentia constitutum, iuxta formam Imperialis mandati, super hac re nuper editi interrogari iussimus. Primum, Nunquid ipse multos libros sibi ob oculos adductos, & titulum nominatos, & alios item, qui

sub suo nomine circumferantur, composuisset. Deinde an ea, quae in ipsis libris contra sacra Concilia, Decreta Patrum, ritus & consuetudines, à nostris maioribus ad hunc usque praesentem diem obseruatas, scripserit, reuocare uellet, & ad finem & unitatem uniuersalis Ecclesiae redire, adhibitis ad hoc nostro & Imperij nomine admonitionibus & adhortationibus, quae obstinatissimum hominem (etiam lapide duriores) emollire, & conuenter potuissent. Qui sane statim libros ipsos antedictos ut suos agnouit, & confessus est, & nunquam se id negaturum protestat: Immo & adhuc alios se composuisse dixit, quorum copia cum nobis non fuisset facta, idcirco in medium non fuerunt allati. Quantum uero ad reuocationem attinet, terminum sibi ad respondendum dari petijt, qui quamuis merito negari potuisset, tum quia nouitates & errores in fide nulla sunt dilatione tractandi, sed statim penitus refecandi: Tum quia ex mandato nostro sibi legitime insinuat, nec non etiam literis, quas ad eum dederamus, optime admonuit, quam ob causam uocaretur, non nisi statim respondere paratus, ad tantum Imperialium Conuentus Concessum uenire debuisset: Tamen ex nostra Clementia & benignitate, unius adhuc diei terminum ad respondendum sibi dedimus. Quo elapso, rursus coram Nobis, & praedictis Ordinibus Imperij Comparans, & similibus adhortationibus saepius, ut ad cor rediret, efflagitatus, pollicentibus etiam nobis, si resipisceret, erroresque suos agnosceret, & quae in suis libris damnata & mala essent, reuocaret: facile nos imperaturos, ut à Beatitudine Pontificis in gratiam benigne reciperetur, & adhibito fideli, a quo, & diligenti examine ex ipsis libris, quae mala scripserat, discernerentur, quae uero bona, Auctoritate Apostolica approbarentur: Sed ne uerbum quidem in suis libris mutaturum, imprudentibus simul & impudentibus uerbis, orisque & Corporis gestu, quoduis potius, quam religiosum aut sanum hominem praeserente, apertissime negauit. Quinimmo, in nostram & sacri Imperij faciem, Summorum Decreta Pontificum, & Concilia ipsa sacrosancta, errasse sapius, & sibi ipsis contradixisse, & tandem nullius apud se momenti fore, assueuerat: seque nihil ex his, quae scripserat, reuocaturum, nisi, euidenti sibi ratione, & sacra Scripturae auctoritatibus ad sua conscientiae animique satisfactionem & assensum fuerit conuictus: Illud subinde repetens & inculcans (quo fraudum suarum uirtus, iam multis detegi ceptum, occultaret) conscientia sibi illa & integra neque uelle se, ne possit uerbum Dei mutare. Mala mens, malus animus. Quasi uero Nos id ab eo poteremus, ut uerbum Dei uerum, ad gremium sanctae matris Ecclesiae, à qua tam impie quam